

Å tale rett om noe, innebærer for det første at det tales om det som er viktig, at det ikke forties.

Hvor viktig det kristne håpet er, ser vi på nesten hvert blad i Det nye testamente. "I håpet er vi frelst" (Rom 8,24). Uten håpet – som har sin grunn i Jesus Kristus, hans død og oppstandelse – ville vår tro være unyttig ([1 Kor 15,17](#))

På tross av dette ser det ut til at håpet har liten plass i tro, vitnesbyrd og forkynnelse mange steder. En kan stundom få inntrykk av at det er en skam å synge så mye om himmelen som de troende gjorde før. Det finnes endog dem som sier at vi ikke må være så opptatt av himmelen, men mer av å leve som kristen i verden. Som om det går an å leve som en sann kristen uten å være forankret i håpet! (Jf. [Heb 6,19](#)).

At håpet er lite framme i forkynnelse og vitnesbyrd, har nok sammenheng med at bevisstheten om evigheten og evighetsalvoret er svekket. Vi har for eksempel fått en lovsangsbølge som ikke ser ut til å være særlig opptatt av denne siden av troslivet. I kirken er en blitt opptatt av å være "inkluderende", å samle flest mulig til kirken, mer enn å forkynne et klart budskap om omvendelse og frelse. For folk flest er det blitt viktigere å få "en verdig død" enn å eie håp for evigheten. Så bedøves en av seremonier og medisiner slik at en ikke tror det er nødvendig å være beredt til å møte Gud. (Vi skal være takknemlig for medisiner som kan lindre smerte, men dette faktum gjør det enda mer om å gjøre å minnes påminningen i Predikerens bok: "Tenk på din skaper ... før de onde dagene kommer ...", [Pred 12,1](#)).

Vi skal ikke her gå nærmere inn på årsakene til at det er blitt slik. Vi konstaterer at det ser ut til at også mye av det som kalles kristendom, nå er mer fokusert på subjektiv opplevelse – på det en kan oppleve i dag – enn på tro, det vil si tro på Kristus og på Guds ord.

Skal ikke vår tro og vårt liv miste det rette fokus, må også håpet stå sentralt i forkynnelse og vitnesbyrd. Det er ikke verdensfjernt å tale om evigheten og himmelen. Tvert imot, det er den som eier håpet, som kan stå støtt og vurdere klart i livets mange omskiftelser og tilskikkelser, både for seg selv og for andre. La oss holde fast ved *bekjennelsen av vårt håp* ([Heb 10,23](#)) – leve i det og vitne om det!

Men å tale rett om en sak, innebærer ikke bare at det tales om det, eller at det tales mye om det. Det er avgjørende at *innholdet* i det som sies, er i samsvar med hva Guds ord lærer oss, at vektleggingen er balansert og har sin rette plass i Bibelens helhetssammenheng.

Adskillige ensidigheter, avveier og endog sekter har oppstått fordi en saktens taler om en bibelsk sannhet, men river den ut av sammenhengen og taler om den på en annen måte enn Guds ord gjør. Typisk i så måte er trosbevegelsen, som taler mye om å praktisere tro, men forvrenger både det Bibelen sier om troen på Kristus, og mange andre bibelske sannheter. Den karismatiske bevegelsen har gjort Åndens gjerning og nådegavene til sin spesialitet, men kommer på mange måter skjevt ut i forhold til den sammenheng Bibelen setter dette inn i.

Når det gjelder rett tale om håpet, har vi et godt utgangspunkt i det ordet vi nevnte fra [Heb 6,19](#): "... for at vi skulle ha en sterk trøst ved to urokkelige ting, som utelukker at Gud kunne lyve – vi som har tatt vår tilflukt til å gripe det håp som ligger foran oss. Dette har vi som et anker for sjelen, et

som er trygt og fast og når inn til det som er innenfor bak forhenget, der Jesus gikk inn som forløper for oss ..."

Det er *Jesus Kristus* som er sentrum i håpet. Det kristne håp er ikke bare noe teoretisk, men et *personlig* håp knyttet til ham som ga sitt liv for å frelse oss, som sto opp igjen av graven, og er Herren over alle ting.

Slik er det også vår trosbekjennelse vektlegger det for oss, når den andre artikkelen avsluttes med ord som peker på håpet: Jesus Kristus "skal derfra komme igjen og dømme levende og døde".

Skal vi tale rett om håpet, må vi også tale rett om Jesus Kristus og hva han har gjort for oss, om omvendelse og tro på ham, om hans gjenkomst og det evige liv. Han skal ønske alle som tror på ham, velkommen til fullkommenheten i himmelen, når striden her i verden er slutt ([Joh 14,1-3](#); [Heb 9,28](#)). Men å tale rett om håpet, innebærer også å tale rett om alvoret med å avvise Kristus, om dommen, om livets to utganger og om fortapelsen.

Bibelen taler mye om håpet og framtida, også om begivenheter som skal finne sted i tida fram mot Jesu gjenkomst. Men her gjelder det "å holde tunga rett i munnen". Disse profetiene er gitt oss for å forberede oss, ikke for at vi skal spekulere på detaljene på forhånd (jf. [Apg 1,7](#)). Om sin død og oppstandelse sa Jesus til disiplene like før det skulle skje: "Nå har jeg sagt dere dette før det skjer, for at dere skal tro når det skjer" (Joh 14,29). En slik påminnelse er like nødvendig i forbindelse med det som er sagt om de siste tider og hans gjenkomst.

Nå er vi mennesker slik anlagt at vi vil gjerne vite alt på forhånd. Noen setter opp detaljerte skjema og kart, og har bastante meninger om utviklingen i endetiden. Noen beregner endog tiden for Jesu gjenkomst, stikk i strid med Jesu ord ([Matt 24,36](#)).

Men er det slike spekulasjoner som står i sentrum for interessen, da er jo fokus blitt flyttet bort fra det personlige forholdet til Jesus Kristus. Da får teoretiske detaljer større vekt enn det som Bibelen minner oss særlig å legge vekt på.

Vi skal understreke hovedsakene i det Bibelen sier om håpet og det som ligger foran oss. Men detaljene skjønner vi bare stykkevis på forhånd. Dem skal vi ikke være så opptatt av, og det er ikke så underlig om vi også ser ulikt på en del av dette.

Det viktigste for oss må alltid være: "Kristus Jesus, vårt håp" ([1 Tim 1,1](#)).

"Men det største vert min Frelsar der å sjå."

(Guttorm Raen - Bibelsk Tro nr.1 2003 - Shafan 05-10-16)